

เด็กเลี้ยงแกะ

มีเด็กเลี้ยงแกะคนหนึ่ง เป็นคนชอบพูดจาเหลวไหล ตลกค่นอง อยู่เนืองนิตย์ บางทีไม่มีเรื่องอะไรก็ปั่นน้ำเป็นตัวขึ้น หลอกล้อคนเล่น อยู่มาวันหนึ่ง เด็กคนนั้นพาฝูงแกะไปกินหญ้าที่เชิงเขาริมชายทุ่ง พอเขานึกสนุกขึ้นมาก็วิ่งทำหน้าตาตื่น ไปร้องตะโกนบอกชาวบ้านว่า “มาเร็ว ช่วยด้วย ๆ หมาป่าพากันมาเป็นฝูง จะกินแกะเสียหมดแล้ว” พวกชาวบ้านกำลังเกี่ยวข้าวอยู่ได้ยินเสียงเด็กร้องให้ช่วยดังนั้นก็ตกใจ พากันถืออาวุธต่าง ๆ วิ่งไปจะช่วย ครั้นถึงที่ฝูงแกะอยู่ ก็ไม่เห็นสุนัขป่า สักตัวเดียว เด็กคนนั้นก็หัวเราะเป็นที่ว่าหลอกผู้ใหญ่ให้วิ่งมาเก้อ พวกที่วิ่งไปนั้นรู้ว่าเด็กหลอกเล่นก็โกรธพากันกลับมา

ต่อไปไม่สักกี่วันนัก เด็กคนนั้นกำลังไปเลี้ยงแกะอยู่ เผอิญมีสุนัขป่าฝูงใหญ่มาจริง ๆ และเห็นฝูงแกะก็วิ่งกรูมาแต่ไกล เด็กคนนั้นแลเห็น จึงวิ่งไปร้องตะโกนบอกให้ชาวบ้านช่วยเช่นครั้งก่อน พวกชาวบ้านได้ยิน ก็เฉยเสีย ต่างนึกเคืองในใจว่าเจ้านี่มาหลอกเล่นอีก ก็ไม่มีใครไปช่วย ฝูงสุนัขมากำลังหิวจัดก็แร่เข้าไปห้อมล้อมกัดแกะกินเสียจนหมด เด็กคนนั้นก็วิ่งร้องให้หนีกลัวสุนัข กลับมาบอกพ่อแม่ พ่อแม่ก็ตกใจ ครั้นพูดไปพูดมาก็ได้ความว่า ที่เป็นเหตุอันตรายถึงกับได้รับความเสียหายครั้งนี้ ก็เพราะลูกของตัวเองพูดจาเหลวไหลมามาก จนเมื่อมีเหตุจริงก็ไม่มีใครเชื่อ จึงเขียนตีลูกของตัวเองเป็นสาหัส

ขุนสุภาเสพ (ช่วง) นิทานสุภาชีวิต กระทรวงศึกษาธิการ